

for, have væsentlig fra dette Synspunkt troet at burde fraraade Udkastets Vedtagelse. For Udvalgets Fleertal har det ogsaa været klart, at ikke Lidet kunde tale for en Udsættelse, navnlig da det neppe er Tilfældet, at man, som i Motiverne antydet, naar saavidt kommer, skulde kunne nøies blot med enkelte Forandringer i eller Tillæg til de Regler, der nu her ere bragte i Forslag, idet en virkelig Gjennemførelse af Mundtlighed i Retspleien upaatvivlelig maatte stille ganske andre Fordringer til Sagførerne end dem, der vilde kunne fyldestgøres under den almindelige Tingenes Tilstand, i hvilken vi nu befinde os og efter Lovforslaget; naar det ophøies til Lov, tildeels ogsaa fremdeles vilde komme til at befinde os. Det er jo imidlertid givet, at Gjennemførelsen af Mundtlighed saavel i den civile som i den criminelle Rettergang i ethvert Fald er et Maal, som ikke vil kunne naaes førend efter flere Aars Forløb, og forsaavidt er det ganske naturligt, at Regjeringen har formeent, at der ikke var Anledning til derefter at opsætte en i Principet rigtig, mindre Reform, der ikke staaer den senere nye Tingenes Tilstand i veien, men snarere maa siges at bevæge sig fremad i den samme Retning. Naar derhos først et Forslag af denne Art fra Regjeringens Side er blevet forelagt, forekommer det os, at der i Repræsentationen ikke ret vel kunde være Tale om at vise det tilbage.

Er det imidlertid, som anført, Tilfældet, at en endelig Ordning af denne Materie ikke lader sig give i dette Dieblik, hvor endnu intet klart Billede haves af den hele fremtidige Rets-tilstand, saa forstaaer det sig af sig selv, at Talen her ikkun kan være om en Overgangslov fra den nærværende Tingenes Tilstand til den, der senere antages at ville komme. Der har derfor ogsaa for Regjeringen været mindre Opfordring til samtidig at søge en nærmere Regulering tilveiebragt af Alt, hvad ellers maatte vedrøre Sagførerstillingen, navnlig de nærmere Bestemmelser af Sagførernes Rettigheder og Pligter, der paa det Nøieste hænge sammen med den hele almindelige Retsorganisation. Og ligesom Lovudkastet efter sit Indhold ikkun angaaer Afgangen til Sagførervirksomhed, ikke Sagførervirksomheden selv, saaledes have vi ogsaa for vort

Vedkommende troet at burde blive staaende ved dette, Lovforslagets eget Omraade; kun har denne Begrænsning af Opgaven ikke afholdt os fra nøie at overveie, om der i Overensstemmelse med de Ytringer, der under Sagens første Behandling fremkom fra et af Udvalgets Medlemmer, maatte være Anledning til at bringe Oprættelsen af Sagførerraad, i Lighed med hvad andetsieds kjendes, i Forslag. Hvad dette Spørgsmaal angaaer, har der vel ikke i Udvalget været nogen egentlig Tvivl om, at jo en saadan Institution, naar der ved Raadets Sammensættelse sikredes en tilstrækkelig Repræsentation af de forskjellige Afdelinger af Sagførere, og der for dets Myndighed fastsattes passende Grændser, saaledes at Raadets Betydning ligeoverfor de enkelte Sagførere fornemmelig blev controllerende, advarende og paamindende, nok vilde vinde Anerkjendelse hos Sagførerne selv og efterhaanden blive til sand Fordeel baade for disse og for Samfundet. Det feiler neppe heller, at den Modstand, der under Lovudkastets Forberedelse fra forskjellige Sider har rejst sig imod et saadant Raads Oprættelse, for en ikke ringe Deel har været grundet i Misforstaaelser, tildeels fremkaldte ved den vistnok mindre heldige Form, hvorunder Tanken fra Begyndelsen af fremtraadte. Men ligesom Bestemmelser af denne Art ganske vist maatte siges at være mindre paa sin Plads i et Lovforslag, der ikke indlader sig paa at behandle Sagførerstillingen i det Hele, men alene angaaer Afgangen til Sagførervirksomheden, saaledes maa det erkjendes, at for Dieblirket al Forberedelse i den Retning savnes, og at ikke saa liden Uvillie eller Mistillid først maatte overvindes, forinden nogen hidbringende Virkning turde ventes. Vi have derfor formeent, at man istedetfor nu at paabyde Noget, der muligviis ikke vilde sætte Rod, hellere bør oppebie, at Veien banes ved en stigende Erkjendelse af de med en saadan Institution forbundne Fordele.

I Henseende til selve Betingelserne for Afgangen til Sagførervirksomheden bemærkes i Almindelighed, at Fleertallet selvfølgelig ganske tiltræder, hvad der i Motiverne er yttret om, at disses Bestaaenhed bør være en saadan, at